

“মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ শ্ৰীমতত চলি নিজৰ শৃংগাৰ কৰা, পৰচিন্তন কৰি নিজৰ শৃংগাৰ নষ্ট নকৰিবা, সময় অপচয় নকৰিবা”

*প্ৰশ্ন :- তোমালোক সন্তানসকল পিতাতকৈও তীক্ষ্ণ যাদুকৰ হোৱা - কেনেকৈ?

*উত্তৰ :- তোমালোকে ইয়াত বহি-বহি এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে নিজকে শৃংগাৰিত কৰি আছা। ইয়াত বহি নিজেই নিজক পৰিৱৰ্তন কৰি আছা, এয়াও যাদুকৰীয়ে হয়। কেৱল ‘অল্ফ’ক (আল্লাক) স্মৰণ কৰিলেই তোমালোকৰ শৃংগাৰ হৈ যায়। কোনো হাত-ভৰি চলোৱাৰো কথা নাই মাত্ৰ বিচাৰ কৰাৰ কথা। যোগৰ দ্বাৰা তোমালোক নিকা, স্বচ্ছ আৰু শোভনীয় হৈ যোৱা, তোমালোক আত্মাসকল আৰু তোমালোকৰ শৰীৰ কাঞ্চন হৈ যায়, এয়াও চমৎকাৰ নহয় জানো।

ওঁম্ শান্তি। আত্মিক যাদুকৰে আত্মিক সন্তানসকলক, যিসকল পিতাতকৈও তীক্ষ্ণ যাদুকৰ হয়, তেওঁলোকক বুজায় - তোমালোকে ইয়াত কি কৰি আছা? ইয়াত বহি-বহি উচপিচাই নাথাকিবা। পিতা অথবা প্ৰিয়তমে, প্ৰিয়তমাসকলক যুক্তি শুনাই আছে। প্ৰিয়তমে কয় - ইয়াত বহি তোমালোকে কি কৰা? তোমালোকে নিজকে এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে শৃংগাৰ কৰি আছা। কোনোবাই এইটো উপলব্ধি কৰানে? তোমালোক সকলো ইয়াত বহি আছা তথাপিও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰিতো হোৱাই নহয় জানো। পিতাই কয় - এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে) শৃংগাৰিত হ’ব লাগে। তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যই হৈছে এয়া ভৱিষ্যত অমৰপুৰীৰ কাৰণে। ইয়াত বহি তোমালোকে কি কৰি আছা? পেৰেডাইজৰ (স্বৰ্গৰ) শৃংগাৰৰ নিমিত্তে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। ইয়াক কি বুলি কোৱা হ’ব? ইয়াত বহিয়ে নিজৰ পৰিৱৰ্তন কৰি আছা। উঠোঁতে, বহোঁতে, চলোঁতে পিতাই এটাই ‘মনমনাভৱ’ ৰূপী চাবি দি দিলে। ইয়াৰ বাহিৰে অন্য কোনো অপ্ৰয়োজনীয় কথা শুনি বা শুনাই সময় অপচয় নকৰিবা। তোমালোক নিজৰ শৃংগাৰতে লাগি থাকা। আনে কৰে বা নকৰে, তাত তোমালোকৰ কি যায়! তোমালোক নিজৰ পুৰুষাৰ্থত তৎপৰ হৈ থাকা। এয়া কিমান বুজিবলগীয়া কথা। কোনোবা নতুনে শুনিলে আচৰিত হ’ব। তোমালোকৰ মাজত কোনোৱে নিজৰ শৃংগাৰ কৰি আছে, কিছুমানতো আৰু বেয়াহে হৈ গৈ আছে। পৰচিন্তন আদিত সময় অপচয় কৰি থাকে। পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - তোমালোকে কেৱল নিজক চোৱা যে মই কি কৰি আছোঁ। বহুত সহজ উপায় শুনাইছে, বচ্ এটাই শব্দ - মনমনাভৱ (মনে-মনে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা)। তোমালোক ইয়াত বহি আছা কিন্তু বুদ্ধিত আছে যে গোটেই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। এতিয়া আমি আকৌ বিশ্বৰ শৃংগাৰ কৰি আছোঁ। তোমালোক কিমান পদমাপদম ভাগ্যশালী হোৱা। ইয়াত বহি-বহি তোমালোকে কিমান কাৰ্য কৰা। কোনো হাত-ভৰি চলোৱাৰ কথা নাই। কেৱল বিচাৰ কৰাৰ কথা। তোমালোকে ক’বা আমি ইয়াত বহি উচ্চতকৈও উচ্চ বিশ্বৰ শৃংগাৰ কৰি আছোঁ। ‘মনমনাভৱ’ মন্ত্ৰটি কিমান উচ্চ। এই যোগৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হৈ গৈ থাকিব আৰু তোমালোক নিকা হৈ-হৈ আকৌ কিমান শোভনীয় হৈ যাবাগৈ। এতিয়া আত্মা পতিত সেয়েহে শৰীৰৰো অৱস্থা চোৱা কি গৈছে। এতিয়া তোমালোক আত্মা আৰু তোমালোকৰ শৰীৰ কাঞ্চন হৈ যাব। এয়া চমৎকাৰ নহয় জানো। গতিকে এনেকৈ নিজৰ শৃংগাৰ কৰিব লাগে। দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। পিতাই সকলোকে এটাই ৰাস্তা দেখুৱায় - ‘অল্ফ’ (আল্লা) আৰু ‘বে’ (বাদশ্বাহী)। কেৱল ‘অল্ফ’ৰে কথা। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে তোমালোকৰ গোটেই শৃংগাৰ সলনি হৈ যাব।

তোমালোক পিতাতকৈও বহুত ডাঙৰ যাদুকৰ। তোমালোকক যুক্তি (উপায়) শুনায় যে এনেকৈ কৰিলে তোমালোকৰ শৃংগাৰ হৈ যাব। যদি নিজৰ শৃংগাৰ নকৰা তেন্তে অবাবতে তোমালোকে নিজৰে লোকচান কৰি দিয়া। ইমানখিনিতো বুজি পোৱা যে আমি ভক্তি মৰ্গত কি-কি কৰিছিলো। গোটেই শৃংগাৰ নষ্ট কৰি কি হৈ গ’লা! এতিয়া এটা শব্দৰ দ্বাৰাই,

পিতাৰ স্মৃতিৰে তোমালোকৰ শৃংগাৰ হয়। সন্তানসকলক কিমান ভালকৈ বুজাই পুনৰুজ্জীৱিত কৰি তোলে। ইয়াত বহি তোমালোকে কি কৰা? স্মৃতিৰ যাত্ৰাত বহি থাকা। যদি কাৰোবাৰ খেয়াল ইফালে-সিফালে গৈ থাকে তেন্তে শৃংগাৰ হ'ব জানো। তোমালোক শৃংগাৰিত হৈছা যেতিয়া আকৌ আনকো ৰাস্তা দেখুৱাই দিব লাগে। পিতা এনেকৈ শৃংগাৰিত কৰি তুলিবলৈয়ে আহে। শিৱবাবা এয়া আপোনাৰে চমৎকাৰ, আপুনি আমাৰ কিমান শৃংগাৰ কৰে। উঠোঁতে, বহোঁতে, চলোঁতে-ফুৰোঁতে আমি নিজৰ শৃংগাৰ কৰিব লাগে। কিছুমানেতো নিজৰ শৃংগাৰ কৰি আকৌ আনৰো কৰে। কিছুমানেতো নিজৰো শৃংগাৰ নকৰে আৰু আনৰো শৃংগাৰ নষ্ট কৰি থাকে। অপ্ৰয়োজনীয় কথা শুনাই তেওঁৰ অৱস্থাও অৱনমিত কৰি দিয়ে। নিজেও শৃংগাৰৰ পৰা বঞ্চিত হয়, আৰু আনকো বঞ্চিত কৰাই দিয়ে। সেয়েহে ভালকৈ ভাবি বিচাৰ কৰা - বাবাই কি-কি যুক্তি শুনায়। ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ পঢ়িলে এইবোৰ যুক্তি পোৱা নাযায়। শাস্ত্ৰতো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। তোমালোকক কয় - তোমালোকে শাস্ত্ৰক কিয় নামানো? কোৱা, আমিহে সকলো মানো। আধাকল্প ভক্তি কৰিছো। শাস্ত্ৰ পঢ়ো তেন্তে কোনে নামানিব। ৰাতি আৰু দিন হয় গতিকে নিশ্চয় দুয়োটাকে নামানিব জানো। এয়া হৈছে বেহদৰ দিন আৰু ৰাতি।

পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে নিজৰ শৃংগাৰ কৰা। সময় অপচয় নকৰিবা। সময় একেবাৰে কম। তোমালোকৰ বুদ্ধি বহুত বিশাল হ'ব লাগে। পৰম্পৰৰ মাজত বহুত স্নেহ থাকিব লাগে। সময় অপচয় কৰিব নালাগে কিয়নো তোমালোকৰ সময় বহুত অমূল্য। কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য তোমালোকেই হোৱাগৈ। তোমালোকে জানো এনেই শূনি আছে। এয়াতো কোনো কথা (কাহিনী) নহয়। পিতাই এটাই শব্দ শুনায়। ডাঙৰ-ডাঙৰ লোকসকলে বেছি কথা কোৱা উচিত নহয়। পিতাইতো চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তিৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়ে। এওঁলোক (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হৈছেই উচ্চ শৃংগাৰধাৰী, সেই বাবেতো তেওঁলোকৰে চিত্ৰ আছে যাক বহুত পূজা কৰি থাকে। যিমান ডাঙৰ ব্যক্তি হ'ব, সিমান ডাঙৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিব, বহুত শৃংগাৰ কৰিব। আগতেতো দেৱতাসকলৰ চিত্ৰত হীৰাৰ হাৰ পিন্ধাইছিল। বাবাতো অনুভৱী হয়। বাবাই নিজেই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ কাৰণে হীৰাৰ হাৰ সজাইছিল। বাস্তৱত তেওঁলোকৰ দৰে সাজপাৰ, অলংকাৰ আদি ইয়াত কোনেও বনাব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে বনাই আছে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। সেয়েহে পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, নিজৰো সময় নষ্ট নকৰিবা আৰু আনৰো নকৰিবা। পিতাই বহুত সহজ উপায় দিয়ে। মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ খণ্ডন হৈ যাব। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে ইমান শৃংগাৰ হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক এনেকুৱা হ'বলৈ গৈ আছে নহয় জানো। দৈৱী স্বভাৱ ধাৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত কোৱাৰো দৰকাৰ নাই। কিন্তু পাথৰ বুদ্ধিৰ হোৱা কাৰণে সকলো বুজাবলগীয়া হয়। এক চেকেণ্ডৰ কথা। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে নিজৰ পিতাক পাহৰাৰ কাৰণে নিজৰ শৃংগাৰ কিমান বেয়া কৰি দিলা। পিতাইতো কয় - চালোঁতে-ফুৰোঁতে শৃংগাৰ কৰি থাকা। কিন্তু মায়াও কম নহয়। কোনো-কোনোৱে লিখে - বাবা, আপোনাৰ মায়াই বহুত আমনি কৰে। হেৰ' মোৰ মায়া ক'ত, এয়া খেল নহয় জানো! মইতো তোমালোকক মায়াৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ আহিছো। তেন্তে আকৌ মোৰ মায়া কেনেকৈ হ'ল। এই সময়ত গোটেই মায়াৰে ৰাজ্য। যেনেকৈ এই ৰাতি আৰু দিনৰ কোনো হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে তেনেকৈ এয়া হৈছে বেহদৰ ৰাতি আৰু দিন। ইয়াত চেকেণ্ডৰো হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি এনেকুৱা শৃংগাৰ কৰি আছে। পিতাই কয় - চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হ'বলৈ হ'লে চক্ৰ ঘূৰাই থাকা। লাগিলে গৃহস্থ ব্যৱহাৰতে থাকা, ইয়াত সকলো বুদ্ধিৰ কথা। আত্মাতেই মন-বুদ্ধি আছে। ইয়াত তোমালোকৰ সাংসাৰিক কাম-কাজ একো নাই। তোমালোক ইয়ালৈ নিজকে শৃংগাৰিত কৰিবলৈ, পুনৰুজ্জীৱিত হ'বলৈকে আহা। পিতাই সকলোকে একে ধৰণেই পঢ়ায়। ইয়াত বাবাৰ ওচৰলৈ নতুন-নতুন পইণ্ট সন্মুখত শুনিবলৈ আহা, আকৌ যেতিয়া ঘৰলৈ যোৱা তেতিয়া যি শূনিলা সকলো স্মৃতিৰ পৰা আঁতৰি যায়। ইয়াৰ পৰা বাহিৰলৈ যোৱাৰ

লগে-লগে মোনা খালী হৈ যায়। যি শুনিলে তাৰ ওপৰত মনন-চিন্তন নকৰা। তোমালোকৰ কাৰণেতো ইয়াত একান্তৰ ঠাই বহুত আছে। বাহিৰত তেজপীয়া পোক ঘূৰি ফুৰে। এজনে আনজনক হত্যা কৰি তেজ পি থাকে।

সেয়েহে পিতাই সন্তানসকলক বুজায় - তোমালোকৰ এই সময় আটাইতকৈ মূল্যবান, ইয়াক অবাবত নষ্ট নকৰিবা। নিজক শৃংগাৰিত কৰিবলৈ বহুত উপায় পাইছা। মই সকলোকে উদ্ধাৰ কৰিবলৈ আহোঁ। মই তোমালোকক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দিবলৈ আহিছোঁ। সেয়েহে এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা, সময় অপচয় নকৰিবা। কাম-কাজ কৰিও পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। ইমান অনেক আত্মা সকলো এজন পৰমপিতা পৰমাত্মা প্ৰিয়তমৰ প্ৰিয়তমা। সেই পাৰ্থিৱ কাহিনী আদিতো তোমালোকে বহুত শুনা। এতিয়া পিতাই কয় - সেই সকলো পাহৰি যোৱা। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰিলা আৰু প্ৰতিশ্ৰুতিও দিছা, মই আপোনাৰে হ'ম। অনেক প্ৰেমিকাৰ এজনেই প্ৰেমিক। ভক্তি মাৰ্গত কয় - ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাম, এই সকলোবোৰ হৈছে অযথা কথা। এজনো মনুষ্যই মোক্ষ লাভ কৰিব নোৱাৰে। এইখনতো অনাদি নাটক, ইমান অনেক ভাৱৰীয়া আছে, ইয়াত অলপো হীনভেটি হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় - কেৱল এক 'অল্ফ'ক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ এনেকুৱা শৃংগাৰ হৈ যাব। এতিয়া তোমালোক এনেকুৱা হৈ আছা। স্মৃতিলৈ আহে - আমি অনেক বাৰ এই শৃংগাৰ কৰিছোঁ। কল্লই-কল্লই বাবা আপুনি আহিব, আমি আপোনাৰ পৰাই শুনিম। কিমান গুঢ়-গুঢ় কথা আছে। বাবাই বহুত ভাল যুক্তি শুনাইছে। এনেকুৱা পিতাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'ব লাগে। প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাও সকলো একে ধৰণৰ নহয়। এয়াতো সকলো আত্মাৰে এজনেই প্ৰিয়তম। ইয়াত শৰীৰৰ কোনো কথা নাই। কিন্তু তোমালোকে সংগমযুগতে পিতাৰ পৰা এই যুক্তি পোৱা। তোমালোক য'লৈকে নোযোৱা, খোৱা-বোৱা, ফুৰা, চাকৰি কৰা, মাত্ৰ নিজৰ শৃংগাৰ কৰি থাকা। সকলো আত্মা এজন প্ৰেমিকৰে প্ৰেমিকা। মাত্ৰ তেওঁকে স্মৰণ কৰি থাকা। কোনো-কোনো সন্তানে কয় - মই 24 ঘণ্টাই স্মৰণ কৰি থাকোঁ। কিন্তু সদায়তো কোনেও কৰিব নোৱাৰে। অতি বেছি দুই বা আঢ়ৈ ঘণ্টা। যদি বেছিকৈ লিখে তেন্তে বাবাই মানি নলয়। আনক যদি পিতাৰ কথা সোঁৱৰাই নিদিয়া তেন্তে কেনেকৈ বুজিম যে তুমি স্মৰণ কৰি থাকা? এইটো জানো কঠিন? ইয়াত কিবা খৰছ আছে জানো? একোৱে নাই। বচ, বাবাক স্মৰণ কৰি থাকা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব। দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে। কোনো পতিত শান্তিপাম বা সুখধামলৈ যাব নোৱাৰে। পিতাই সন্তানসকলক কয় - নিজক আত্মা ভাই-ভাই বুলি বুজা। 84 জন্মৰ ভূমিকা এতিয়া পুৰা হ'বৰ হ'ল। এই পুৰণা চোলা এতিয়া এৰাৰ সময়। নাটকখন চোৱা কেনেকৈ ৰচি থোৱা আছে। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে জানা। জগতত কোনেও একো নুবুজে। সকলোৱে নিজকে সোধা যে মই পিতাৰ মতত চলোনে? পিতাৰ মতত চলিলেতো শৃংগাৰো ভাল হ'ব। ইজনে-সিজনক ওলোটা কথা শুনাই বা শূনি নিজৰ শৃংগাৰো নষ্ট কৰি দিয়ে আৰু আনৰো নষ্ট কৰি দিয়ে। সন্তানসকলতো এইটো ধুনতে থাকিব লাগে যে আমি এনেকুৱা শৃংগাৰধাৰী কেনেকৈ হ'ম। বাকীতো যি আছে সেয়া সকলো ঠিক। মাত্ৰ পেটৰ কাৰণে ৰুটি আৰামত পাই থাকিবা। বাস্তৱত পেটে বেছি নাথায়। তোমালোক যদিও সন্ন্যাসী কিন্তু ৰাজযোগী হোৱা। বহুত উচ্চও নহয়, নীচো নহয়। খোৱা-বোৱা কৰা কিন্তু অভ্যাস হৈ যাব নালাগে। ইজনে-সিজনক এইটোৱে সোঁৱৰাই দিয়া - শিৱবাবা স্মৃতিত আছেন? উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিত আছেন? বিশ্বৰ বাদশ্বাহীৰ শৃংগাৰ স্মৃতিত আছেন? বিচাৰ কৰা- ইয়াত বহি-বহি তোমালোকৰ কিমান উপাৰ্জন হয়! এই উপাৰ্জনৰে অপাৰ সুখ পোৱা যায়, কেৱল স্মৃতিৰ যাত্ৰা আন কোনো কষ্ট নাই। ভক্তি মাৰ্গত মনুষ্যই কিমান হাবাথুৰি খায়। এতিয়া পিতা আহিছে শৃংগাৰ কৰিবলৈ। গতিকে নিজৰ ভালদৰে খেয়াল (ধ্যান) ৰাখা। পাহৰি নাযাবা। মায়াই পাহৰাই দিয়ে তেতিয়া সময় বহুত অপচয় কৰা। এয়া তোমালোকৰ বহুত মূল্যবান সময়। যত্ন কৰি পঢ়িলে মনুষ্য কিহৰ পৰা কি হৈ যায়। বাবাই তোমালোকক অন্য কোনো কষ্ট নিদিয়। কেৱল কয় - মোক স্মৰণ কৰা। কোনো কিতাপ আদিৰ দৰকাৰ নাই। বাবাই কোনো কিতাপ আদি হাতত লয় জানো? পিতাই কয় - মই আহি

এই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এড'ণ্ড কৰোঁ (তুলি লওঁ)। প্ৰজাপিতা আছে নহয় জানো। তেন্তে ইমান কোষ বংশাৱলী প্ৰজা কেনেকৈ হ'ব? সন্তানসকল এড'ণ্ড হয়। উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। পিতাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এড'ণ্ড কৰে, সেই কাৰণে তেওঁক মাতা-পিতা বুলি কোৱা হয়। এয়াও তোমালোকে জানা। পিতাৰ আগমন একেবাৰে একুৰেট (সঠিক)। একুৰেট সময়ত আহে, একুৰেট সময়ত যাবগৈ। সৃষ্টিৰখনৰতো পৰিৱৰ্তন হ'বই। এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কিমান বুদ্ধিমান কৰি তোলে। পিতাৰ মতত চলিব লাগে। বিদ্যাৰ্থীয়ে যি পঢ়ে সেয়াই বুদ্ধিত চলি থাকিব লাগে। তোমালোকেও এই সংস্কাৰ লৈ যোৱা। যেনেকৈ পিতাৰ সংস্কাৰ আছে তেনেকৈ তোমালোক আত্মাসকলতো এই সংস্কাৰ ধাৰণ কৰায়। পুনৰ যেতিয়া ইয়ালৈ আহিবা তেতিয়া সেই ভূমিকাই পুনৰাবৃত্তি হ'ব। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি আহিবা। নিজৰ অন্তৰক সোধা – নিজক শৃংগাৰিত কৰি তুলিবলৈ কিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিছো? সময় ক'ৰবাত অপচয়তো কৰা নাই? পিতাই সাৱধান কৰি দিয়ে – বাহিৰা কোনো কথাত ক'তো সময় অপচয় নকৰিবা। পিতাৰ শ্ৰীমত স্মৃতিত ৰাখিবা। মনুষ্য মতত নচলিবা। তোমালোকে জানো এইটো জানিছিল যে আমি পুৰণি সৃষ্টিত আছো। পিতাই শুনাইছে যে তোমালোক কি আছিল। এই পুৰণি সৃষ্টিত কিমান অপাৰ দুখ। এয়াও ড্ৰামা অনুসৰি ভূমিকা প্ৰাপ্ত হৈছে। ড্ৰামা অনুসৰি অনেক বিঘিনিও আছে। পিতাই বুজায় – সন্তানসকল, এয়া হৈছে জ্ঞান আৰু ভক্তিৰ খেল। চমৎকাৰ ড্ৰামা। ইমান ক্ষুদ্ৰ আত্মাত গোটেই অবিনাশী ভূমিকা ভৰি আছে, যি পালন কৰিয়েই থাকে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) অন্য সকলো কথা বাদ দি এইটো ধুনত থাকিব লাগে যে আমি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে শৃংগাৰধাৰী কেনেকৈ হ'ম?
- (2) নিজকে সুধিব লাগে যে –
  - ক) মই শ্ৰীমতত চলি 'মনমনাভৱ' ৰূপী চাবিৰে নিজৰ শৃংগাৰ ঠিকেই কৰি আছোনে?
  - খ) অপ্ৰয়োজনীয় কথা শুনি বা শুনাই শৃংগাৰ নষ্টতো নকৰো?
  - গ) পৰস্পৰ মাজত স্নেহেৰে থাকোনে? নিজৰ অমূল্য সময় ক'ৰবাত অপচয়তো নকৰো?
  - ঘ) দৈৱী স্বভাৱ ধাৰণ কৰিছোনে?

*বৰদান:- স্ব-পৰিৱৰ্তনেৰে বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ কাৰ্যত অন্তৰে বিচৰা ধৰণে সফলতা প্ৰাপ্ত কৰোঁতা সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা

প্ৰত্যেকেই স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰা বিশ্ব পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সেৱাত লাগি আছে। সকলোৰে মনত এইটোৱে উৎসাহ-উদ্দীপনা আছে যে এই বিশ্বখনৰ পৰিৱৰ্তন কৰিবই লাগিব আৰু এইটো নিশ্চয়ো আছে যে পৰিৱৰ্তন হ'বই। য'ত সাহস আছে ত'ত উৎসাহ-উদ্দীপনা আছে। স্ব-পৰিৱৰ্তনৰ দ্বাৰাই বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ কাৰ্যত অন্তৰে বিচৰা ধৰণে সফলতা প্ৰাপ্ত হয় কিন্তু এই সফলতা তেতিয়াহে পোৱা যায় যেতিয়া একে সময়তে বৃত্তি, প্ৰকম্পন আৰু বাণী তিনিওটি শক্তিশালী হয়।

*শ্লোগান:- বাণীত স্নেহ আৰু সংযম থাকিলে তেতিয়া বাণীৰ শক্তি জমা হ'ব।

ওঁম্ শান্তি!!

***